

Η πορδούλα

<https://thesingingfish.eu/die-pordule/>

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν σε μια μακρινή χώρα, ένας βασιλιάς με τους υπηκόους του. Ήταν νέος και παντρεύτηκε. Πήρε μια κοπέλα, όχι πριγκίπισσα, αλλά μια όμορφη και καλή κοπέλα. Έγινε ο γάμος, πέρασε καιρός και έμεινε η βασίλισσα έγκυος και είχανε χαρά και ο βασιλιάς ήθελε να το μάθει όλο το βασίλειο ότι περίμενε διάδοχο. Αποφάσισε να κάνει λοιπόν ένα μεγάλο γλέντι και κάλεσε όλους τους υπηκόους. Όλοι μες στη χαρά, τραγούδια παντού. Η βασίλισσα όμορφη μες στο φόρεμά της, γύριζε από δώ και από κει να περιποιηθεί τους καλεσμένους της.

Καθώς περπατούσε η βασίλισσα χαρούμενη, της έφυγε μια πορδούλα... **Πριιιιτς!** Ο βασιλιάς ντράπηκε πάρα πολύ, μιας και ήταν λίγο βλάκας, γιατί πρέπει να πούμε πως οι βασιλιάδες δεν είναι και τόσο έξυπνοι, και αυτός ακόμα πιο πολύ, αντί να το κρύψει, νευρίασε τόσο πολύ, οπού σταμάτησε τα όργανα και έδιωξε τη γυναίκα του από το παλάτι. "Πού θα πάω;" έκλαιγε και ρωτούσε, "Φύγε! Δε σε θέλω!" της έλεγε αυτός.

Μάζεψε μερικά πράγματα και πήρε το δρόμο. Αλλά πού να πάει. Δρόμο έπαιρνε, δρόμο άφηνε, δεν ήξερε πού να βγει. Πέρασε κάμπους και ποτάμια, μπήκε σε δάσος με πολλά ζώα, όπου κανένα δεν την πείραζε, γιατί καταλάβαιναν πως ήταν καλός άνθρωπος.

Κάποια στιγμή, κάπου στο βάθος ενός δάσους, διέκρινε ένα μικρό φωτάκι και αποφάσισε να πάει να δει ποιος μένει. Εκεί, λοιπόν, βρισκόταν ένα οίκημα, πλίνθινο, όπως ήταν τα παλιά σπίτια, αλλά εκείνη την ώρα ήταν κλειστό. Παρόλο που φοβότανε, αποφάσισε να χτυπήσει την πόρτα. Ακούστηκε από μέσα μια αντρική φωνή, " Ποιος είναι;", "Είμαι μια γυναίκα και ζητώ βοήθεια. Είμαι κουρασμένη και ζητώ κάπου να κοιμηθώ. Σας παρακαλώ". Βέβαια δεν είπε πως ήταν η βασίλισσα.

Της άνοιξε τελικά την πόρτα και μπήκε μέσα. Την είδε και αυτός πως ήταν ταλαιπωρημένη και την λυπήθηκε. Αυτό το οίκημα λοιπόν ήταν μύλος και δίπλα ο μυλωνάς είχε το σπιτάκι του. Την πήγε εκεί να ζεσταθεί, της έβαλε να φάει και της έστρωσε να κοιμηθεί. Την άλλη μέρα όταν ξύπνησε, σκαφτότανε τι να κάνει. Να μείνει εκεί, να φύγει...

Τελικά πρότεινε στον μυλωνά, αν γινότανε, να μείνει στον μύλο ως εργάτρια. Συμφώνησε και αυτός, μιας και χρειαζότανε εργάτες και αυτή δεν είχε πού να πάει και θα μπορούσε να κοιμάται εκεί, να τρώει εκεί.

Πέρασαν οι μήνες και η κοιλιά φούσκωνε. Ήρθε και ο καιρός που γέννησε και έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι. Ο μυλωνάς όλο αυτό το διάστημα τη συμπάθησε, επειδή ήταν τόσο καλή, φιλότιμη και εργατική και στο τέλος την αγάπησε. Τελικά της πρότεινε να γίνει γυναίκα του και εκείνη δέχτηκε. Και ξαναμένει έγκυος και ξανακάνει αγόρι και τα δυο παιδιά μεγάλωναν σαν αδέρφια, μη γνωρίζοντας κανέναν την ιστορία της βασίλισσας.

Πέρασαν χρόνια και ζαμάνια και μεγάλωσαν τα παιδιά, και ήταν και τα δύο πολύ έξυπνα και όμορφα. Ένα βράδυ, ενώ είχαν πέσει όλοι για ύπνο, τη ρωτάει επιτέλους ο

μυλωνάς πώς βρέθηκε εκεί, ποια είναι και τι συνέβη. Και εκείνη του τα αφηγείται όλα. Το παιδί όμως του βασιλιά δεν κοιμότανε και άκουσε όλη την ιστορία. Δεν τους λέει όμως τίποτα και την επόμενη μέρα ζητάει από τον μυλωνά, τον οποίο αγαπούσε πάρα πολύ, το καλύτερο άλογο που είχε για να πάει στη πόλη. Του το δίνει και ξεκίνησε.

Ρωτούσε από 'δω, ρωτούσε από 'κεί, και έμαθε που είναι το βασίλειο του πατέρα του. Έβλεπε πολύ κόσμο που δούλευε στα χωράφια του βασιλείου. Τους ρωτούσε λοιπόν, τι σπέρνανε και τού απαντούσαν ότι σπέρναν σιτάρι. "Σιτάρι σπέρνετε, μωρέ; Μαργαριτάρια πρέπει. Οι βασιλιάδες σπέρνουν μαργαριτάρια. Αυτός εδώ δεν ξέρει τον τρόπο;" Αυτό έλεγε όπου και να πήγαινε, όποιον και αν συναντούσε. Και σκεφτόντουσαν όλοι πως σίγουρα ο βασιλιάς τους ξέρει τον τρόπο.

Το βράδυ που γύρισαν οι εργάτες από τα χωράφια στη πόλη, συζητούσαν όλη την ώρα για τον νέο με το ωραίο άλογο, που έλεγε πως δεν πρέπει να σπέρνουν σιτάρι ή βρώμη ή κριθάρι αλλά μαργαριτάρια. Αλλά πως; Σπέρνονται τα μαργαριτάρια; Και από στόμα σε στόμα, έφτασαν τα νέα στα αυτιά του βασιλιά.

Φώναξε λοιπόν ο βασιλιάς την επόμενη μέρα τον πρωτεργάτη στο παλάτι και τον ρώτησε για αυτόν το νέο. Ήθελε να μάθει αν αληθεύουν οι φήμες. Κήρυκες βάζει σε όλο το βασίλειο να φωνάζουν πως ο βασιλιάς ζητάει αυτόν τον νέο να εμφανιστεί στο παλάτι. Και όντως, ο νεός πήγε στο παλάτι να συναντήσει τον βασιλιά.

"Εσύ είσαι παιδί μου, που είπες αυτό το πράμα;" λέει ο βασιλιάς, "Είναι δυνατόν;" "Και όμως είναι", λέει το βασιλόπουλο, "Για να σπείρουμε μαργαριτάρια χρειαζόμαστε έναν άνθρωπο άκλαστο να τα φυτέψει!" Ο βασιλιάς, βλάκας καθώς ήταν, πίστεψε πως υπάρχει άνθρωπος άκλαστος. "Θα τον βρω!" λέει αυτός. Κήρυκες πάλι στέλνει σε όλο το βασίλειο να φωνάζουν "Όποιος είναι άκλαστος άνθρωπος, να έρθει στο παλάτι, τον θέλει ο βασιλιάς". Κανένας. Μία μέρα, δύο μέρες, τρεις μέρες ψάχνανε, ρωτούσανε, κανένας.

Τελικά ο βασιλιάς ξαναφωνάζει τον νέο στο παλάτι. "Για έλα εδώ βρε παιδί μου. Κανένας δεν έρχεται. Όλοι κλάνουν! Μήπως εσύ...;", "Και 'γω κλάνω βασιλιά μου. Τι να σας πω", λέει ο νέος, "Εσείς όμως, βασιλιά μου;" "Και γω δεν είμαι άκλαστος!", "Α! Δεν είστε!" λέει το βασιλόπουλο, "Τότε τη μάνα μου, γιατί την έδιωξες;"

Τότε κατάλαβε ο βασιλιάς, πως αυτός ο νέος, ήταν ο γιός του. Πάλι καλά για βλάκας βασιλιάς. Και άρχισε να τον παρακαλάει να τον συγχωρέσει, να γυρίσει πίσω και αυτός και η βασίλισσα. "Εσύ, πατέρας μου δεν είσαι και η μάνα μου δεν είναι μια γυναίκα σου, αφού την έδιωξες γι' αυτόν τον λόγο! Ήρθα απλώς να σου αποδείξω πως αυτό που έκανες δεν ήταν σωστό!"

Και φεύγει το παιδί, και γυρίζει πίσω στο μύλο, όπου τους λέει τι έκανε. Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα...

Απ' τη γιαγιά Κούλα, απ' τον Τύρναβο